

Tu i Jo
Roger Simeon

Acte 1r i únic

Una cambra semi-il·luminada.

Les 7 de la tarda.

La llum del capvespre es filtra per l'esqueixada cortina.

Un sofà de pell verda gastada encarant al públic, una taula quadrada amb dues cadires desaparellades i moltíssimes caixes de sabates conformen tot el mobiliari.

Les caixes són multi-colores, diverses en tamany i textures. Totes estan buides però perfectament, mil·limètricament i cromàtica —seguint l'escala inversa de l'arc de Sant Martí— apilades contra unes invisibles parets.

[Una DONA d'avançada edat dormiteja incòmode en el sofà. Porta un pijama desgastat d'una talla equivocada i es tapa, ara i adés, amb una esqueixalada manta de quadres]

La porta s'obre.

[Arriba un HOME d'una edat també avançada carregat en excés amb caixes de sabates. Les desa, delicadament i precís, damunt la taula i s'asseu en una cadira, d'esquenes a la DONA qui, tan bon punt ha sentit la porta, s'ha cobert el cap amb la manta.

La roba de l'HOME resulta, també, incoherent.

Es canvia les ulleres de feixuga muntura i forta graduació per unes de més gruixudes encara i comença a analitzar, minuciosament i una per una, les caixes que portava. El procés és rutinari, constant i metòdic. Les sospesa, n'analitza el material, en cataloga el contingut, n'examina els colors i les talles de les sabates que albergaren i les distribueix, estudiadament, damunt la taula]

[L'acció transcorre en silenci durant una llarga estona]

DONA [De sobte i amb una veu cansada i totalment resignada però sense moure's ni treure el cap de sota la manta] Espero que no hagi portat més caixotes de les teves...

[Llarg silenci]

DONA [Amb el cap encara sota la manta i parlant en un lleuger xiuxiueig, com d'esma i sense aturar-se a prendre aire] ...caixes per aquí caixes per allà caixes damunt la nevera caixes sota el llit caixes davant la porta caixes en el lavabo caixes enmig del pas...

[Silenci. Ell no respon, continua analitzant la primera caixa en comptes. El mateix detallat estudi es realitzarà amb totes les caixes mentre duri l'obra]

DONA **[Traient el cap lleugerament de sota la manta: només fins al nas]** Però dius que ja no en portaràs més, oi?

HOME **[Indiferent, sense aturar el seu minuciós estudi]** No.

DONA **[torna a cobrir-se la cara amb la manta i es remou lleugerament en el sofà buscant una postura més còmode]** Millor perquè avui estic molt cansada: els dimarts m'atordeixen.

HOME **[Agafant un bolígraf i anotant les dades d'una caixa en una feixuga llibreta]** Avui és divendres...

DONA Doncs pitjor encara.

HOME **[Amb el mateix to d'indiferència d'abans]**
Ahir érem dimarts... **[lentament, com si obrís el cofre d'un amagat tresor, obre la tapa de la caixa i en flaire l'interior sorollosament]**
... i demà dilluns una altra vegada...

DONA Els dies passen molt ràpidament...
[descobrint-se la cara del tot i mirant endavant amb angoixa] Però els minuts!

HOME **[Amb tota la cara dins la caixa de sabates i esnifant encara amb més rebombori]** Què passa amb els minuts? Que ens ataquen? **[foragitant-los amb les mans però sense treure la cara de dins la caixa]** On són? On són?

DONA **[Asseient-se en el sofà, alçant la veu i assenyalant a tort i a dret]** Aquí! I aquí! I aquí! I aquí! I aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí aquí! I... **[mirant les caixes de la paret]** I allà! Sí... guardes els minuts dintre les teves maleïdes caixotes! No en portis més! Ja en tinc masses de minuts per matar... no en portaràs més, oi que no?

HOME **[Traient el cap de la caixa amb la vista perduda com en èxtasi]** No... mai més... ara ja en tinc prou.

DONA **[Mirant encara les caixes amb rancúnia]**
Prou per què?

HOME Per anar passant el temps.

DONA **[Tornant a estirar-se al sofà]** Però... però el temps... no passa. Són els dies els que fugen... però no el temps... **[amb veu cansada i mig endormiscada]** aquesta és la

nostra condemna... aquest és el nostre càstig
per voler viure tants anys...

HOME **[Sobresaltat i mirant a la porta com si
hagués sentit un soroll que no ha existit]**
Truquen a la porta.

DONA **[Sense immutar-se]** Deuen voler alguna
cosa.

HOME **[Alterat, mirant les caixes amb
preocupació]** Però jo... ara... jo ara estic molt
enfeinat... no puc pas...

DONA Ja tornaran si volen res... **[tapant-se
novament la cara amb la manta]** quan hi
hagi algú a casa.

HOME Però no paren d'insistir... que no sents com
tronen els cops que donen?

DONA **[Traient només l'orella per sota la manta]**
Doncs jo no sento pas res... **[tornant-la a
tapar]** però segur que hi ha algú... sempre
vénen en el pitjor moment... **[alçant la veu
des de sota la manta]** Que no ho veieu que
ara no ens va bé! Però que no ho sabeu que
ara no hi som i que encara que hi fóssim
estem massa enfeinats per atendreus?

HOME Però... però... i si... i si... per què no obres?

DONA Perquè ara estic dormint i no m'agrada caminar en somnis... de petita ho feia sempre i em despertava cada dia en un lloc diferent... un dia fins i tot em vaig despertar al teu llit... tan de bo m'haguessin lligat al meu de llit!

HOME **[Oblidant-se de la porta i retornant a l'estudi de la caixa que encara tenia entre les mans]** Els nostres destins ens vénen marcats. De res serveix que ens hi rebel·lem: tot està més que escrit i tot passarà tal i com ha de passar.

DONA I què passarà?

HOME Jo això no ho sé pas. Està escrit. Però com que jo no sé llegir...

DONA I per què no n'aprens?

HOME Perquè ara no en tinc ganes... estic molt enfeinat, que no ho veus? ... I tu... que en saps de llegir?

DONA No. Però mai m'ha fet cap mena de falta... per les bestieses que s'escriuen...

HOME **[Anotant una nova dada en la llibreta]** És que escriure és molt més fàcil... només cal posar lletres de costat, i paraules de costat, i frases de costat.

DONA Doncs sí que és cansat això d'escriure!

HOME No t'ho recomano pas.

DONA **[Traient lleugerament el cap de sota la manta però amb els ulls tancats]** I tu què escrius?

HOME De tot. Però la meva especialitat són els números.

DONA Però que també es poden escriure els números?

HOME Oi tant que sí!

DONA I també es poden llegir?

HOME Però quines bajanades dius: els números es compten! Pocs que som que parlem aquesta llengua i encara no ho fem bé...

DONA **[Incorporant-se en el sofà i mirant distretament vers la porta]** Que ja ha marxat?

HOME **[Tocant curiosament la superfície de la caixa amb el dit índex per assaborir-ne la textura]** Sí... qui?

DONA Qui picava a la porta.

HOME Doncs no ho sé pas. Suposo que sí.

DONA I qui era?

HOME Qui?

DONA Qui picava a la porta.

HOME Ningú... un que s'equivocava.

DONA I com ho saps que s'equivocava?

HOME Qui?

DONA Qui picava a la porta.

HOME Perquè nosaltres no esperàvem a ningú.

DONA Jo potser sí.

HOME Doncs ja tornarà.

DONA Qui?

HOME Qui picava a la porta.

DONA Però que no eres tu?

HOME No, jo no he sortit en tot el dia

DONA **[Tapant-se amb la manta i tancant els ulls però encara asseguda]** No ho recordo.

HOME **[Alçant els braços per mirar la caixa per sota]** Hem dinat junts...

DONA I què he menjat?

HOME Una mica de tot. Com sempre. Crec que carn i peix, però potser era ou de guatlilla amb fetge de senglar...

DONA Ui que bo! I també he pres una mica de vi?

HOME Un parell o cinc copes. Per fer baixar l'àpat. Però ara n'haurem de comprar més de vi... no m'ho havies dit que s'acabés...

DONA **[Amb els ulls encara closos]** Això depèn.

HOME De què depèn?

DONA De moltes coses. **[Seu recta al sofà. Obre els ulls i es mira les mans que gesticulen com si tinguessin una ampolla de vi ben agafada]** Depèn de si hi ha un forat a l'ampolla... aquí **[assenyala al buit, allà on hi ha l'imaginària ampolla]**, ben bé al cul de l'ampolla, tan petit que ningú el veu...

HOME **[Amb la caixa alçada però variant l'angle d'observació]** Si no el pots veure és que no hi és.

DONA **[Sense deixar la imaginària ampolla]** Vols dir que només existeix allò que veiem?

HOME Sí.

DONA Però jo no veig el llit i aquest matí bé que existia...

HOME Però ara no.

DONA I com ho saps?

HOME Que el veus?

DONA No.

HOME **[Sentenciós]** Perquè no existeix.

DONA **[Confusa però sense deixar la imaginada ampolla]** Però... i si jo vaig a l'habitació ara... hi serà el llit?

HOME Si el veus, sí.

DONA I si no el veig?

HOME Doncs llavors no.

DONA Ostres... ara estic ben temptada d'anar-hi...

HOME Vés-hi.

DONA Però, i si no hi és? I si se l'han endut?
[tapant-se la cara amb la manta però sense deixar l'ampolla que s'intueix per dessota la tela] Ostres tu quina por! Jo ara no hi vull pas anar! Vés-hi tu i els dius que ens tornin el llit ara mateix que jo vull anar a dormir!

HOME **[Analitzant el darrer angle de la caixa enlairada]** Això no ho puc fer.

DONA I per què?

HOME Perquè no sé on trobar-los... haurem d'esperar a que tornin a buscar més coses i llavors els demanarem una tarja de visita.

DONA **[Baixant la manta i sostenint encara l'ampolla]** Però... i tu... jo a tu no et veig... que existeixes tu?

HOME Em sents?

DONA Sí.

HOME Doncs llavors deu ser que existeixo.

DONA Ostres tu que curiós... **[mirant-se els braços allargats i les mans aguantant l'ampolla d'aire]** Així... aquesta ampolla tampoc existeix... **[Mou els braços llençant**

**violentament l'ampolla contra la porta:
soroll de vidres trencats]**

HOME **[Serè. Mirant la porta sostenint encara la caixa a l'aire]** Totes les teories són correctes fins que no són falsades.

DONA Per tant, existeixen les coses que no veiem?

HOME Ara com ara sí.

DONA Doncs així el vi sí que es pot escapar per un forat ben petit **[agafa una altra ampolla imaginària]** aquí, al cul mateix de l'ampolla...

HOME Per això se'ns ha acabat el vi!

DONA Però el vi també s'acaba per culpa de l'angle al qual situem l'ampolla en el moment d'abocar el vi al got... veus? **[fa el gest de posar vi]** Si l'angle és major de 45 graus llavors el líquid es perd...

HOME **[Exclamant-se]** Doncs no el llencis que el vi va car!

DONA I ara! L'he posat dins d'una copa **[fa el gest d'agafar una copa imaginària i en beu d'ella]** Molt bo. Però saps què?

HOME Que avui soparem a quarts de quinze amb tantes explicacions....

DONA No...

HOME Que tant de vi t'està donant mal de cap...

DONA No...

HOME Doncs com vols que ho sàpiga si no m'ho dius!

DONA Si l'angle és superior a 270 graus, llavors el líquid es conserva...

HOME **[Sense separar la vista de la caixa]** I si l'angle és de 425 graus?

DONA Llavors el vi es mareja.

HOME **[Satisfet amb la resposta]** És clar... i qui t'ho ha explicat tot això?

DONA **[Assaborint amb visible plaer l'imaginari vi de la imaginària copa]** Ningú... aquesta és una d'aquelles coses que se saben de naixement... com el fet que tots ens hem de morir...

HOME Home, tots tots... jo crec que no.

DONA **[Girant lleugerament el cap però sense arribar a mirar-lo directament]** I per què no?

HOME Perquè no hi ha prou lloc al cementiri del poble.

DONA Però ara en faran un de nou...

HOME **[Deixant caure la caixa per calcular-ne el temps de caiguda. Acte que realitza en més d'una ocasió al llarg del monòleg]** No serà prou gran... som molts al món avui en dia... ni

t'ho podries imaginar: hi ha gent per tot arreu!
I tots es volen morir... no sé pas on es pensen
que els posaran! Jo ho tinc ben clar. No vull
ser cap nosa per ningú i ja sé que és un
sacrifici molt gran que ningú més està
disposat a fer, però he decidit que no em
moriré pas. Que viuré per sempre. A veure si
ens entenem... no és pas que hi estigui molt
bé aquí, però ja m'hi he acostumat i m'hi
bellugo amb certa facilitat... i ara haver de
pensar en tot això d'haver-me de morir i
haver-me de vestir amb la roba dels
diumenges i que em prenguin les mesures per
la caixa i haver d'anar a missa per aguantar el
meu funeral i tota la història aquesta de les
llàgrimes i la gent molestant sense parar
obrint la tapa de la caixa per petonejar-me i
omplir-me les galtes de babes i pintallavis i la
parafernàlia de treure els ossos de la meva
mare per fer lloc per la meva caixa en el
nínxol familiar... res! Quina mandra tot plegat!
Quants maldecaps innecessaris. Jo accepto el
meu paper de màrtir i em quedo aquí i tots
contents.

DONA **[Mirant fixament endavant amb cara de visible espant]** Oh! Doncs jo no ho sabia pas que es podia escollir... encara no he pensat què vull fer...

HOME **[Tapant delicadament la caixa oberta]**
Doncs ja fas tard. Hi ha unes cues al registre! Ara està de moda morir-se perquè ho veuen a la tele i tots a apuntar-se... no crec pas que et deixin escollir i pot ser que t'obliguin a seguir vivint fins que hi hagi un espai buit entre els morts.

DONA De debò que està de moda?

HOME Oh i tant! A la gent li agrada més que casar-se a hores d'ara! Que no veus que això de casar-se ja no s'ho creu ningú? Els casaments duren quatre dies... i tant d'esforç per res. Els convidats es queixen d'haver d'anar quatre vegades al casament d'un mateix amic i els nuvis ja no saben quines excuses donar per atreure l'atenció dels convidats... A més, en el millor dels casos, el protagonisme sempre està compartit amb la parella... res, morir-se és molt més llaminer: totes les mirades cap a tu, els aplaudiments, les llàgrimes (perquè es plora molt més que no pas en els casaments

que ja només plora l'àvia) i les necrològiques al diari que venen més que les pàgines d'enllaços... És ben bé que t'has fet gran i ja no estàs al dia!

DONA Ja veig que no... quina vergonya! Imagina't que n'arribem a parlar a l'esplai i jo sense saber què dir... però digues, digues... ara tothom es vol morir...?

HOME Sí. La gent s'afanya a buscar les lloses més brillants i engalanades, amb les inscripcions més apegaloses i carrinclones... **[important la veu]** “aquesta nit una nova estrella brillarà al firmament, seràs tu, Maria del Carme, que has estat incinerada a Sant Climent...”

DONA **[Emocionada]** Oh que bonic! Jo en vull una d'aquestes!

HOME I això no és tot. Es compren uns vestits de luxe per ser-hi enterrats... diuen que pel funeral, qui res no estrena, res no val!

DONA Ostres tu! Hauré d'anar a comprar roba demà mateix... algun vestit vermell que el vermell sempre m'ha quedat molt bé a la cara...

HOME Sí, a la cara de lloro...

DONA O bé un de verd cridaner, que se'm vegi de lluny!

HOME Hauries de veure tu com xalen tots quan els apareix una nova piga a l'esquena. Que satisfets estan quan se'ls ennuvola la vista o els bé una bona taquicàrdia... semblen ben bé adolescents somniant amb el seu primer petó!

DONA **[Decidida i donant un fort cop de peus al terra]** Doncs jo també em vull morir!

HOME Mira, una altra! Tots a seguir el riu... tots a voler pertànyer...

DONA **[Tancant els ulls i estirant-se un xic més al sofà per somiejar amb la nova pensada]** M'hauria de morir un dimecres, però, perquè el dimarts arriba el peix fresc i ja saps que a mi m'agrada molt....

HOME **[Amb el mateix to despectiu d'abans i jugant amb la caixa]**... tots a ser uns xaiets sense criteri...

DONA **[Com abans]** M'afartaria d'un bon marisc i l'endemà de bon matí, no massa aviat per no semblar precipitada, però tampoc massa tard perquè no em diguin gansonera, em moriria. Aquí. Al sofà mateix. Plàcidament. Sense escarafalls. Vestida per l'ocasió. Amb un somriure als llavis, fins i tot...

HOME Doncs mira, demà és dimecres... o sigui que si vols, ja pots anar començant a morir-te o encara haurem d'esperar una setmana més.

DONA **[Ignorant-lo]** Li deixaré tot el que tinc a la meva germana...

HOME Però si tu no tens res que no has treballat mai!

DONA I deixaré escrita una bonica poesia perquè el nostre fill la reciti a l'església...

HOME Però si tu no has anat mai a l'església perquè sempre et perdies!

DONA I em compraré unes sabates de taló d'agulla, però que siguin còmodes perquè no em facin mal si he de caminar massa...

HOME **[Rendint-se, fent un gest de menyspreu amb el braç i retornant a la seva caixa]**
Doncs molt bé! Millor! Prefereixo estar sol com un mussol que no pas tan mal acompanyat!

DONA **[Tapant-se amb la manta el cap novament]**
Sempre has estat un egocèntric.

HOME **[Tirant la caixa contra el sofà matusserament i sense força]** Egocèntric jo? Jo que m'he desllomat tota la vida per portar diners a casa perquè tu poguessis continuar fent la migdiada! Jo que he sacrificat tots els meus somnis per donar-te un sostre!

Jo que ho he donat tot i no he rebut res a canvi! I ara em vens a dir que sóc un egocèntric... a mi?

DONA **[Sardònica des de sota la manta]** Mi mi mi, jo jo jo...

HOME Egocèntrics sou tots aquests que us voleu morir només per ser el centre d'atenció, perquè els carrers s'omplin amb les vostres esqueles, perquè les veïnes parlin bé de vosaltres per primera vegada... vosaltres sí que sou egocèntrics! En canvi jo... pobre de mi!... jo que sóc una persona tan despresada i generosa que mai he tingut un segon per pensar en mi i amb les meves il·lusions **[agafa una altra caixa i comença de nou el mateix minuciós estudi]** Egocèntric jo!

[La conversa es produeix amb un ritme i un to creixent progressivament]

DONA Doncs sí.

HOME Doncs molt bé.

DONA Doncs perfecte.

HOME Doncs fantàstic.

DONA Doncs genial.

HOME Doncs fenomenal.

DONA Doncs espaterrant!

HOME Doncs collonut!

DONA **[Incorporant-se novament però sense treure's la manta de damunt el cap]** Eh!
Vigila amb el llenguatge!

HOME **[Sincerament preocupat]** Què li passa? Que
l'he trepitjat?

DONA Doncs no, però gairebé...

HOME Ostres si que em sap greu... és que no l'havia
vist... com que és tan petit el pobre...

DONA I sempre està malalt...

HOME Això és culpa dels altres llenguatges, que
cada dia són més barroers i deixats i quan
surten a jugar tots junts a l'hora del pati, ens
deixen al nostre pobre ben ple de virus i
brutícia... per cert... parlant de brutícia... vaig
veure el teu fill...

DONA **[Es treu la manta del cap i mira al seu voltant]** Quan?

HOME No ho sé... farà un o dos anys...

DONA I què diu?

HOME No vam parlar pas. Ell em va venir a dir hola i
a mi em va venir la pressa.

DONA Doncs si el tornes a veure, digues-li que es va deixar els calçotets aquí i no sé si vol que els hi renti o no.

HOME **[Lentament, com si obrís el cofre d'un amagat tresor, obre la tapa de la segona caixa abans de respondre]** I per què no els hi hauries de rentar?

DONA Perquè als homes us agrada fer pudor.

HOME **[Ensumant escandalosament l'interior de la caixa]** Només quan volem atreure les femelles.

DONA **[Tancant els ulls però restant asseguda]** Doncs a mi em sembla que m'atreu més un bon perfum...

HOME Perquè tu ets ben rara...

DONA Serà això... altrament no sé pas què hi faig amb tu.

HOME Viure la vida. I la veritat és que molt millor que moltes... mira la teva germana...

DONA **[Sense obrir els ulls però amagant-se maldestre darrere un coixí]** On?

HOME No ho sé... potser està a casa seva...

DONA **[Alleugerida]** Ah! **[Es treu el coixí lentament del davant]**

[Breu silenci. L'HOME continua analitzant la caixa. La DONA s'estira de nou al sofà]

DONA Potser era ella qui ha trucat abans.

HOME Doncs jo no he sentit res.

DONA No. Jo tampoc. Però segur que era ella. Em va dir que volia passar.

HOME I et va dir què volia?

DONA Passar.

HOME **[Amb el cap novament dins la caixa de sabates]** Doncs així espera-la.

DONA Sí, crec que ja no sortiré pas i l'esperaré. Però també és una pena ara que vaig vestida... potser m'havia vestit perquè volia sortir...

HOME Vés a saber... fas coses ben rares tu, però a mi no m'ho has dit pas que volguessis sortir.

DONA És que et penses que t'ho dic tot, potser?

HOME Què és el que no em dius?

DONA És que si t'ho dic ja t'ho hauré dit i, per tant, no seran coses que no et dic, sinó coses que ja et dic.

HOME Clar. Doncs així no me les diguis, però cantame-les que jo les vull saber.

DONA **[Amb una veu clara i diàfana]** És queestic una mica afònica avui... ahir vaig estar cridant tot el dia.

HOME **[Anotant una nova dada en la llibreta]** I per què cridaves?

DONA Perquè no em senties.

HOME Potser estàvem massa lluny.

DONA Però avui sí que et sento.

HOME **[Amb una veu minúscula]** És perquè estem cridant.

DONA **[Tapant-se les orelles amb les mans]** I per què cridem?

HOME No ho sé. Per què em crides tu?

DONA Perquè ets un sapastre i no t'aguanto!

HOME **[Indiferent, pendent només de la caixa]**
Ah... i, llavors, què hi fas amb mi?

DONA És la costum.

HOME Ah... i creus que aquesta lletja costum teva durarà molt? Perquè jo una mica més d'espai el necessitaria...

DONA **[Incorporant-se en el sofà]** Espai per què? Per posar-hi més caixotes de les teves?

HOME **[Mirant la caixa que té a les mans amb luxúria]** Oh! Tant de bo fossin meves... jo només les guardo.

DONA I per a qui?

HOME Per qui les necessiti.

DONA Però qui necessitarà tantes caixes de sabates?

HOME Un sabater, per exemple.

DONA **[Estirant-se novament però deixant caure la manta al terra]** Però si ja no n'hi ha de sabaters...

HOME **[Tocant curiosament la superfície de la caixa amb el dit índex per assaborir-ne la textura]** Ah no? I qui fa les sabates, doncs?

DONA És ben bé que t'ho he d'explicar tot... que no has après res en tots aquests anys? Les sabates les fan les màquines.

HOME Les màquines?

DONA **[Buscant la manta]** On has deixat la meva manta?

HOME L'he donat al drapaire perquè estava vella.

DONA I a mi...

HOME No crec pas que et vulgui... volen coses velles però que encara tinguin algun valor... coses de les quals en puguin treure algun rendiment... no productes defectuosos...

DONA Millor... així no m'hauré d'aixecar **[Trobant la manta]** Ah! Mira, estava aquí amagada...

HOME Que juganera!

DONA Més que tu i que jo!

HOME Però què deies d'unes màquines meravelloses que...

DONA Quines màquines?

HOME No ho sé... eres tu qui em parlava de no sé què d'unes màquines que portaven sabates...

DONA Ah sí! Exacte. Les màquines.

[Silenci. La DONA es tapa amb la manta tranquil·lament]

HOME Ep!

DONA Què vols ara?

HOME **[Alçant els braços per mirar la caixa per sota]** Que m'estaves parlant!

DONA Vols dir?

HOME Sí... m'havies d'explicar tot allò de les màquines amb sabates.

DONA **[Incorporant-se resignada]** Està bé, està bé... doncs mira, s'agafa una mica de...

HOME **[Agafant la llibreta]** Espera espera, que m'ho apunto! Va... digues... poc a poc però...

DONA **[Parlant molt ràpidament i sense respirar]** S'agafa una mica de goma, entre tres-cents i cinc-cents grams, s'hi afegeix un pensament

de betum i un pessic, no, dos pessics de cordons, tot i que també hi ha gent que li agrada agafar-ne tres però ja saps que hi ha gent per tot avui en dia i que la gent és molt exagerada amb aquestes coses, pensen que quant més en facin millor i llavors només fan que nyaps, jo amb un parell ja en tinc prou i després la màquina ho agafa tot ho analitza ho canalitza ho solidifica ho regurgita i en treu unes sabates ben formoses de tots colors i per tots els gustos.

HOME **[Aturant-se d'apuntar tan bon punt ella acaba de parlar i repassant la darrera frase en veu alta]** ... Ho analitza, ho gasifica, ho clorifica, ho embolica i en treu unes sabates ben polloses per donar dolors i bons disgustos?

DONA Exacte.

HOME **[Gesticulant com si introduís tots els elements dins la caixa]** Goma... betum... cordons pessigats.... però... qui ho posa tot dintre la màquina?

DONA Vés quines bestieses! **[Estirant-se i cobrint-se amb la manta]** Una altra màquina, és clar.

HOME **[Visiblement capficat]** Però que hi ha tantes màquines al món?

DONA Més que persones.

HOME **[Més capficat encara. Cridant]** Calla! No ho diguis tan alt! I si se n'adonen que ens sobrepassen en número i decideixen revoltar-se contra nosaltres?

DONA Doncs llavors les aturàrem.

HOME Però com ho faries si són més fortes i més llestes que nosaltres!

DONA **[Com si digués una objecció]** Doncs fent unes màquines per desconnectar les màquines revoltades.

HOME **[A un pas de l'atac de pànic]** Però això encara són més màquines! Per què les volem tantes màquines?

DONA Perquè així nosaltres no hem de treballar.

HOME **[Perdent la por de sobte]** Doncs encara no n'hi ha prou de màquines! I pensar que jo he estat treballant tota la meua vida quan ho podrien haver fet les màquines per mi!

DONA **[Tapant-se la cara amb la manta]** És que nosaltres vam néixer a l'època equivocada... per això ens hem barallat tant: per la ràbia de

veure que ens havia tocat formar part de la pitjor generació de la història.

HOME **[Retornant a la caixa i parlant amb calma]** I

això qui ho va escollir?

DONA Els nostres pares.

HOME I tant mal ens volien?

DONA Potser ells no ho sabien...

HOME No siguis ingènua: clar que ho sabien!

Aquestes coses se saben. Ells van preparar el

camí cap a la primera guerra. No em diguis

que no ho sabien... d'acord que la segona i la

civil foren més cosa nostra, però la primera!

Aquesta ja ens la vam trobar ben organitzada

nosaltres!

DONA De què parles?

HOME De la decadència de la societat.

DONA Doncs canvia de tema que aquest m'avorreix.

HOME I de què vols parlar?

DONA **[Destapant-se i mirant cap al públic]** De res.

HOME **[Mirant cap al sofà sense saber molt bé**

què fer] Però... llavors... què farem? Posem la

tele?

DONA No. **[S'asseu ben recta al sofà amb els ulls**

oberts] Callem i escoltem.

HOME Però... i si sentim coses que no volem escoltar?

DONA Doncs plorarem.

[Silenci. Llarg. La DONA romàs asseguda al sofà immòbil mirant fixament al públic. L'HOME s'atura en el seu estudi de la caixa i s'està amb ulls esbatanats observant el públic]

HOME **[Cridant més del compte]** Jo no sento res!

DONA Psssst!

[Un altre silenci. No tan llarg. Estàtics tots dos]

DONA **[Movent lleugerament el cap]** No. Jo tampoc no sento res. Només silenci.

HOME **[Estàtic encara]** I quina veu té el silenci?

DONA **[Estirant-se tranquil·lament al sofà]** És una veu aspra, carrasposa i feixuga.

HOME **[Quiet]** I què et diu?

DONA No res.

HOME **[Quiet]** I llavors per què l'escoltes?

DONA Per no escoltar-te a tu.

HOME **[Quiet encara. En silenci una estona]** I això del silenci... jo també ho podria sentir?

DONA Ho dubto... requereix molt d'esforç i concentració.

HOME **[Movent-se per fi i retornant a l'estudi de la caixa]** Doncs així no m'interessa... avui estic molt cansat.

DONA Què has fet?

HOME De tot. M'he estat assegut al banc del parc tot el dia.

DONA **[Sense ironia]** Ostres!

HOME Sí, ja ho sé que és molt cansat, però algú ho havia de fer: s'han mort dos avis i el banc hauria quedat buit...

DONA Desagraïts! Amb tot el que ha fet aquell banc per ells... i a la mínima l'abandonen.

HOME Vés, és això de la moda de morir-se...

DONA Calla, calla que m'entren unes ganas de...

HOME **[Llepant suaument el frontal de la caixa]** I en aquesta casa no es menja?

DONA Sí, però avui no.

HOME I per què?

DONA Perquè no hi ha menjar.

HOME Doncs millor: així no hauré de cuinar res.

DONA Tu no has cuinat mai res.

HOME Mentida! Jo era cuiner professional de jove i sempre t'he fet els millors guisats de la

comarca: ànec amb anís adobat amb suc de
maduixes confitades i moscatell... cargols al
fricandó de bacallà...

DONA **[Incorporant-se i movent el cap en dubte]**
I... per què no m'ho havies dit que eres
cuiner?

HOME Perquè no m'ho havies preguntat.

DONA Així... tots els plats que hem menjat... no els he
cuinat jo?

HOME No.

DONA I tampoc no tenim una cuinera?

HOME I com l'hauríem pagat si no tenim diners?

DONA Amb amor i amistat... com tots els teus regals
de reis!

HOME **[Abraçant la caixa]** És que jo no crec en el
consumisme.

DONA No es tracta de creure-hi o no: això no és un
dogma de fe. És una realitat i l'has d'acceptar
tant si ho vols com si no.

HOME Doncs jo no l'accepto.

DONA I què hi faràs al respecte?

HOME Res.

DONA Res?

HOME Res. Resistència pacífica se'n diu.

DONA **[Estirant-se novament]** Mandra, diria jo.

HOME La mandra és subjectiva: si un treballa molt creurà que els demés són uns mandrosos si no treballen tant com ell... en canvi... si ningú treballés massa...

DONA **[Engrescada amb l'argument però sense incorporar-se]** Tots seríem uns bons treballadors! Només hauríem de treballar pel sou que ens paguen... ni un esforç més... hem de sortir al carrer i dir-ho a tothom... porta els llençols que en farem pancartes! Treu l'uniforme de les manifestacions!

HOME Tu i jo hauríem d'haver canviat el món... **[afligit]** llàstima que ara sigui tan tard...

DONA Quina hora és?

HOME No ho sé. No tinc rellotge **[desviant lleugerament la vista de la caixa i mirant cap a la finestra]** , però a fora ja és negra nit.

DONA I aquí dintre?

HOME **[Mirant al seu voltant]** Aquí dintre encara hi ha llum.

DONA **[Cobrint-se el cap amb la manta]** Doncs tanca-la que em molesta!

HOME Un segon que acabo de...

DONA No estaràs remenant les teves maleïdes caixes encara?

HOME No! Estic fent mitja.

DONA **[Alçant-se animada]** Mira que bé! Doncs fes-me una bufanda que abrigui força perquè diuen que aquest hivern serà molt fred.

HOME **[Mirant al voltant]** Qui ho diu? Ja tornes a sentir veus?

DONA No. Ho diu gent de veritat.

HOME I tu te'ls creus?

DONA De vegades.

HOME **[Alçant els braços per mirar la caixa per sota]** Jo no me'ls crec mai.

DONA Ni quan tenen raó?

HOME Mai!

DONA Ah! Doncs jo, de tant en tant, encara me'ls crec.

HOME Perquè tu ets massa innocent.

DONA Potser sí.

HOME Massa ingènua...

DONA Podria ser...

HOME Massa mal·leable...

DONA Tens raó...

HOME **[D'una sola arrencada]** Massa tonta beneïta curtadegambals pocapena ignorant infantil i cagadubtes!

DONA Doncs sí.

HOME Ho veus? Ja t'has deixat enganyar una altra vegada!

DONA **[Estirant-se una vegada més]** Ai! A mi no m'agraden aquests jocs! Que no ho veus que estic cansada?

HOME I per què no vas al llit?

DONA Per què ja hi sóc.

HOME I per què no dorms?

DONA Perquè tu no em deixes.

Mentre ell parla, els llums es tanquen lentament i la seva veu disminueix fins arribar a la foscor absoluta i al so pràcticament imperceptible de la seva veu

HOME Ah! Doncs dorm, tranquil·la, dorm que jo no et molesto més. Mira que em sap greu a mi això de molestar... jo que sempre he estat una persona discreta i respectuosa que sap perfectament quan ha de callar... i si tu em dius que vols dormir, doncs jo callo i et deixo dormir tranquil·lament... ja ho veuràs com no et molesto gens... em quedaré aquí a prop però serà com si no hi fos perquè estaré ben callat... aquí, sense dir res, en silenci, sense molestar-te...

[Els llums s'encenen de cop tan bon punt ella parla]

DONA **[Cridant]** Doncs ja no tinc son! Mira per on...
estava ben convençuda que sí que en tenia,
però ara veig que no...

HOME Potser eren gasos.

DONA Potser sí... però escolta, què fas tu ara que no
vens al llit?

HOME **[Mesurant curiosament l'angle esquerra de
la caixa amb una escaire i un compàs]**
Res... res...

DONA Segur que no estàs remenant les teves
caixotes?

HOME No... no... estic resant... "sigui santificat el
vostre..."

DONA **[Asseguda novament al sofà i ajuntant les
mans maldestre en forma de pregària]** Ja
veus quines bestieses! Però si nosaltres som
ateus.

HOME Avui no.

DONA Ah no? I per què no? Quin dia és avui?

HOME **[Anotant les mesures de la caixa a la
feixuga llibreta]** És el dia de la Il·luminació
Mística i Reveladora de Sant Antoni...

DONA Els dels ases?

HOME No. L'altre.

DONA Ahhhh... quin altre?

HOME Sant Antoni l'il·luminat místico-reveladorament, esclar.

DONA Esclar. **[S'estira novament al sofà]** I què va fer aquest home? Explica-m'ho amb pèls i senyals que ja saps que m'agraden els contes de ciència-ficció abans de dormir...

HOME Dona, quines preguntes més ximples! Quina vergonya tanta ignorància santoral. Sembla mentida que tu hagis anat a una escola de germanes de la caritat immaculada i pulcra de santa tereseta...

DONA És que no hi vaig anar.

HOME No?

DONA No.

HOME Segur?

DONA Sí.

HOME Doncs on vas anar?

DONA Enlloc. A les dones no ens deixaven anar a escola a la meva època.

HOME I per què no?

DONA Doncs no ho sé. Potser tenien por que ens perdéssim... l'escola estava molt lluny llavors.

HOME I ara?

DONA Ui! Ara n'hi ha per tot arreu!

HOME I les dones, que hi poden anar a les escoles ara?

DONA Oi tant que sí... mira la meva germana...

HOME **[Sense apartar la vista de la caixa]** On?

DONA Doncs no: no hi és. Jo també m'he confós... amb tantes caixotes creia que ella n'era una.

HOME I per què no hi vas ara a escola?

DONA Perquè ja sóc massa gran. Ells només volen nenes ben tendres.

HOME **[Sorprès]** I tu què ets?

DONA Una vella xiruca.

HOME Segur? quan t'has fet vella?

DONA No fa pas gaire.

HOME Doncs m'hauries d'haver avisat! Quina manera de fer el ridícul: jo que faig tant goig amb una vella xiruca sense dents ni cabells, d'estómac caigut i analfabeta!

DONA I tu, que hi vas anar a escola?

HOME No, i ara!

DONA Per què també ets una dona?

HOME **[Dubtant]** No... vaja... crec que no... suposo que no... però mai se'n pot estar segur del tot.

DONA No. Mai se'n pot estar del tot segur. Però... si no ets una dona, per què no vas anar a escola tu?

HOME **[Fent servir la caixa de fusell per escenificar les seves paraules]** Perquè em posaren un fusell a l'espatlla i em digueren que havia d'anar a matar els dolents.

DONA I qui eren els dolents?

HOME Doncs tots els que no eren bons.

DONA Coi quina feinada, doncs!

HOME Oi tant! **[Fent servir la caixa de fusell]** Dia i nit disparant. Trets per aquí i trets per allà! Mira, un que no sembla bo del tot... pam! i al sot... un que ha dit un barbarisme... pam! i al forat... un que alça una senyera...

DONA Però en contra de qui anaves tu?

HOME De tots! Jo és que anava per lliure...

DONA Ah... i en vas matar molts de dolents?

HOME **[Fanfarró]** Home! Ja em coneixes, on poso l'ull... i com que n'hi havia tants que era més difícil fallar que...

DONA No en vas matar cap!

HOME Cap ni un. Em vaig deixar les ulleres a casa i no hi veia més enllà del meu nas.

DONA Però si tu mai has portat ulleres!

HOME **[Traient-se les ulleres i apropant-se la caixa per poder-ne llegir l'etiqueta amb gran esforç]** “Talla 65” No, “32” o “128”... escolta, segur que jo no he portat mai ulleres?

DONA Seguríssima. A mi no m'agraden els homes amb ulleres amb aquella mirada de gripau bullit cada vegada que se les treuen... o pitjor encara, amb aquelles ulleres brutes de llànties d'oli que brillen amb el sol i tota la brossa enganxada als vidres... vés home vés, quina angúnia!

HOME **[Desant les ulleres sobre la taula]** Bé, doncs, si tu ho dius... serà veritat. Però no sé pas de qui deuen ser aquestes ulleres...

DONA **[Allargant el braç demanant però sense aixecar-se]** Si són de xocolata són meves!

HOME **[Mirant amb dificultat les ulleres]** No... diria que no ho són pas de xocolata.

DONA I com ho saps? Que les has provades?

HOME No.

DONA Doncs prova-les! És ben bé que se t'ha de dir tot!

HOME **[Allarga el braç en direcció al sofà però sense aixecar-se de la taula]** Té, prova-les tu que jo ara no tinc gana.

DONA **[Gesticulant exageradament com si li hagués caigut al damunt una densa teranyina de la qual li costa desempallegar-se'n]** Vecs! Treu-me del damunt les teves ulleres fastigoses!

HOME **[Recollint el braç i posant-se les ulleres novament]** Ja són fora.

DONA **[Espolsant-se encara una suposada brossa del damunt]** Ara m'hauré d'anar a dutxar... i avui no em tocava!

HOME **[Retornant a l'estudi de la caixa]** I qui t'havia de tocar a tu?

DONA El jardiner.

HOME Però si no tenim jardí...

DONA Doncs el repartidor de la llet.

HOME Però si nosaltres no bevem llet que ens fa mal...

DONA I qui ho diu això?

HOME El metge.

DONA I ell, em toca a mi?

HOME Només per força... i es posa guants.

DONA Perquè ell sí que és tot un cavaller i tem embrutir la meva delicada pell...

HOME Serà això, Carmesina.

DONA I tant que sí, Josafat!

HOME Ara que parles de la teva germana... no creus que l'hauries de trucar **[amb un to més baix]** i així deixar-me en pau?

DONA Per què l'hauria de trucar si no ens parlem?

HOME Doncs per això mateix.

DONA I què li diré?

HOME Res.

DONA I com sabrà que sóc jo?

HOME Que hi ha més gent que no li parla?

DONA Moltíssima! Que no veus que el món és molt gran i ella és molt pesada?

HOME Doncs la truques, li dius que ets tu i que no vols parlar amb ella... ah! I aprofita l'avinentsa per dir-li que pari de molestar-nos trucant a la porta cada cinc minuts que nosaltres estem molt enfeïnats.

DONA I que quedem demà per fer un cafè.

HOME En silenci.

DONA En silenci... passa'm el telèfon doncs.

HOME Nosaltres no tenim telèfon.

DONA I com la trucaré?

HOME A qui?

DONA A la meva germana.

HOME I per què la vols trucar si tu i ella no us parleu?

DONA Ah no? I per què no ens parlem?

HOME Alguna bestiesa de dones. Per què no t'hi arribes i li ho preguntes?

DONA No. Ara ja és massa tard. Segur que deu ser a dormir.

HOME **[Mirant-se el braç buit, sense rellotge]** Però si encara no és ni l'hora de sopar...

DONA Doncs amb més raó. Ella sempre va a dormir abans de sopar i es desperta després de l'esmorzar... diu que així enganya la gana i s'aprima.

HOME Ja n'és d'estranya la teva germana....

DONA Sí. De petita va caure al safareig i es va donar un cop al cap...

HOME I què hi feia al safareig?

DONA Caure-hi. I encara sort que no existien les rentadores llavors, perquè s'hauria pogut enrampar.

HOME I com rentàveu la roba sense rentadora?

DONA No la rentàvem pas: així durava més anys.

HOME I per què la rentem ara?

DONA Per poder-ne comprar més.

HOME Ostres tu quin joc més avorrit!

DONA **[Incorporant-se i movent els braços en actitud juganera]** Quin joc? Jo també hi vull jugar!

HOME **[Situant les caixes damunt la taula com si fossin peces d'un joc de taula]** Aquest joc de comprar coses **[agafa una caixa]** que es fan malbé al cap de quatre dies **[llença la caixa]** i tires el dau i et surt la casella del gran centre comercial i et passes tres tirades sense jugar tancat donant voltes com un enze mirant aparadors que no t'interessen fins que compres la teva llibertat perquè uns altres jugadors te la venen al doble de preu i així ells poden tornar la hipoteca que tenen amb la banca i amb els quatre diners que els queden tornen a comprar i a vendre, a especular i a revaloritzar, a estafar i a enganyar, a invertir i a transaccionalitzar...

DONA Això no és ni una paraula!

HOME És que és un joc sense sentit.

DONA **[Tornant-se a estirar]** Doncs així no hi vull pas jugar.

HOME **[Bandejant les caixes del joc i retornant al seu estudi]** No. Jo tampoc. A més, sempre guanya la banca.

DONA I per què no fas tu de banca?

HOME Perquè no em deixen... vull dir... perquè no ho vull.

DONA **[Estirant-se ostensivament al sofà]** Però a la vida tots hem de fer coses que no ens agraden.

HOME I per què les hem de fer si no ens agraden?

DONA Perquè som enzes.

HOME I què passaria si no les féssim?

DONA Doncs que seríem més feliços.

HOME I que no és una cosa bona la felicitat?

DONA Jo creia que sí, però no ho deu ser pas perquè sinó tots la buscaríem.

HOME És clar. I allò que diuen alguns que la felicitat dóna sentit a la vida...?

DONA Res, campanyes publicitàries i prou.

HOME I quin sentit té la vida?

DONA Sentit horitzontal: el dels nínxols.

HOME **[Satisfet amb la resposta]** Ah. **[Mesurant un costat de la caixa amb una cinta mètrica desproporcionada]** Escolta: quan fan 10X8?

DONA **[Asseguda de nou al sofà]** Per què? Segur que no estàs remenant més caixotes de les teves?

HOME No, i ara! És per saber com n'és de grossa la taula perquè avui m'han ofert un trencaclosques i m'agradaria saber si hi cabria...

DONA Però, si poses un trencaclosques damunt la taula, on menjaríem nosaltres?

HOME És que nosaltres no mengem pas, que no te'n recordes?

DONA **[Orgullosa]** Sí i tant, va ser idea meva! Però... per què no mengem?

HOME Perquè no tenim ni gana ni temps per menjar.

DONA Exacte: tot el dia de bòlit... d'on trauríem un segon per asseure'ns a taula?

HOME Jo amb prou feines m'hi apropo a la taula...

DONA I no ho trobem a faltar això de menjar?

HOME No. A més, tenint en compte la qualitat dels aliments d'avui en dia... estem molt millor si no mengem res... precisament avui feia tres dies que es compliren els quatre mesos i 37 dies que vam enterrar a la veïna...

DONA **[Comptant amb els dits]** Com passa el temps... i quina veïna era?

HOME La que es va morir.

DONA I la vam enterrar?

HOME De cap a peus.

DONA I a on?

HOME Al jardí... com sempre.

DONA I ja hi vam posar una senyal ben clara? No vull trobar-me-la quan planti els nous rosers...

HOME Però on els plantaràs si nosaltres no tenim jardí?

DONA Però si fa cinc minuts en teníem un...

HOME Mira... aquestes coses van i venen... potser d'aquí una estona en tornarem a tenir...

DONA **[Dubtant una estona]** I així... on ha anat a parar la veïna morta?

HOME Oh! Això és un misteri! N'hi ha qui diu que pugem, d'altres que baixem, d'altres que ens quedem a mig camí i d'altres que simplement ens podrim.

DONA Vécs quin fàstic! Mai entendré aquesta obsessió escatològica de la gent: vinga a parlar d'orins, excrecions, secrecions, vòmits, líquids intestinals, femtes i putrefaccions... ben bé com nens petits **[simulant una entremaliada nena que diu una paraula conscient que no l'hauria de dir]** ... pipi **[es tapa la boca cobrint la rialla trapella]** ... caca...

HOME **[Tapant-se les orelles amb les mans]** Au va! Calla, calla o t'haurem de rentar la llengua amb sabó!

DONA **[Amb el mateix to juganer]** ... caca... pipi...

HOME Ei, va, prou!

DONA pipicacapipicacapipicacapipicacapipicacapipi

HOME No fas cap gràcia.

DONA **[Recuperant la compostura de cop i volta com si ella no hagués dit res]** Gens ni mica. Però la gent és així d'infantil. No es cansen de parlar-ne i de riure.

HOME De riure també? Doncs a mi no em fa riure gens veure't asseguda al lavabo.

DONA I tu quan m'has vist asseguda al lavabo?

HOME Cada dia... i hi ha dies que més d'una vegada i tot!

DONA Si no entressis quan jo hi sóc, no em veuries pas...

HOME Si tu tanquessis la porta...

DONA Això! Al final sempre és culpa meva.

HOME **[Mirant delicadament la caixa a contrallum]** Mentre ho tinguem tots clar anirem bé... però escolta... ho saps o no quan són 8X10?

DONA **[Responent ràpidament i amb seguretat]** 37'64. No. Espera. 42'8. Sí, això: 12'476.

HOME Ah! Així no hi cabrà pas... el trencaclosques feia uns 75 centímetres...

DONA On vas a parar! Si això és més gros que tota casa nostra!

HOME **[Mirant al seu entorn]** Sí que vivim en un pis petit, sí...

DONA Perquè som massa gent i queda tan poc planeta...

HOME Doncs jo l'altra dia vaig veure un terreny per edificar...

DONA I ca! Ja no n'hi ha d'aquests: ho deuries somiar.

HOME Però si jo no somio.

DONA I per què no?

HOME Perquè m'han pres tots els somnis.

DONA Bandarres! I ja els has denunciat a la policia?

HOME Sí, però diuen que és culpa meva per ser tan somiatruites.

DONA Doncs si ho diu la llei serà veritat.

HOME Segurament...

DONA I escolta... per què el vols un trencaclosques ara?

HOME Per passar l'estona.

DONA I per què no la passes parlant amb mi, en comptes?

HOME Perquè tu i jo ja no tenim res més per dir-nos.

DONA Tens raó: ja ens ho hem dit tot.

HOME I algunes coses més d'una vegada fins i tot.

DONA Això és perquè t'has fet vell i et repeteixes.

HOME **[Mirant-se les mans]** Doncs no ho entenc pas perquè jo ahir era ben jove... em deu haver passat mentre dormia... però si tot just era ahir que corria despistat darrera les teves faldilles...

DONA **[Altiva]** Em deu prendre per algú altra, senyor: jo mai he portat faldilles.

HOME **[Mirant al cel com rememorant l'escena i sense escoltar-la]** I els teus llargs cabells enrinxolats: com voleiaven moguts pel vent!

DONA **[En un to semblant]** Jo mai he tingut cabells: vaig néixer calba com la meva mare.

HOME I la sensual olor del teu cos que se'm filtrava embriagadora...

DONA Ara ho entenc... anaves begut!

HOME ... com la suau brisa de la costa al capvespre...

DONA I tant borratxo que veies el mar!

HOME ... penetrant delicadament pels narius del meu subjugat nas...

DONA De quin nas? Del teu? Va, home va, demà em mocaràs! Però si tu mai has tingut olfacte! Tu i el teu nas ple de mocs!

HOME **[Prosseguint el seu discurs líric]** I llavors tu deixaves caure un mocador blanc de seda

discretament perfumat i jo m'aturava
assedegat d'amor...

DONA **[Movent-se inquieta: comença a lligar caps]** Espera un moment...

HOME **[Sense escoltar-la]** ... i el recollia emocionat
pel simbolisme del teu gest...

DONA Què m'estàs dient?

HOME ... i el guardava amb zel com a penyora del
teu amor...

DONA Ep! Així que tu eres el marrec geperut i pesat
que em perseguia cada dia quan sortia de la
fàbrica per robar-me els mocadors? La mare
que et va parir! Tu no saps quantes vegades
em castigaren per haver perdut aquells
mocadors que havia heretat d'una tia-àvia que
passava els dies plorant i les nits cosint! Que
per molt que fessin mal al nas i estiguessin
mal repuntats perquè la dona no en tenia ni
idea de fer anar l'agulla, algun dia haurien
pogut tenir algun valor! Que a casa no érem
pas rics i encara no existien els mocadors de
paper!

HOME Tan vella ets?

DONA Doncs ara mateix vens amb mi a casa i li dius a la meva mare que tu eres el bandarria que em robava tots els mocadors!

HOME Però si la teva mare va morir fa...

DONA No busquis excuses! Va, afanya't!

HOME Però és que ara ja és tard i joestic cansat...

DONA **[Estirant-se novament al sofà]** Tu sempre estàs cansat.

HOME És que això de viure és una feina molt cansada.

DONA Sobretot per tu.

HOME T'has d'aixecar cada dia. T'has de vestir. Has de sortir al carrer a que et toqui l'aire. Has de menjar. Has de pair. Has d'evacuar cada cinc minuts perquè la pròstata està espatllada. Has de ser respectuós amb la gent que et trobes. Has de somriure encara que no en tinguis ganes. Has de fer veure que estàs contentíssim de seguir viu tot i no tenir res a fer. I tot, tot, sense deixar de respirar!

DONA Ah no?

HOME Mai.

DONA I què passa si no ho fas?

HOME Diuen que et mores.

DONA Ah! Doncs no és una mala pensada: els morts mai estan cansats... per què no ho proves?

HOME Perquè sóc una persona de principis.

DONA **[Alçant-se de nou]** Doncs ja va sent hora que els perdis! Que no veus que ets un antiquat? Ara el que es porta és no tenir cap mena de principi. Ni principis, ni escrúpols, ni bondat ni ètica...

HOME Però és que em sap greu per ells... on aniran si jo els abandono? Pobres escrúpols meus. Fa tants anys que anem junts que ja me'ls estimo com el fill que mai vaig tenir...

DONA Però si tu en vas tenir un de fill.

HOME Ah sí? Amb qui?

DONA Amb mi.

HOME **[Deixant suaument la caixa damunt la taula i repassant les dades de la llibreta]** Ah! Però és que aquest no va ser desitjat. Més aviat va ser una mala jugada del destí.

DONA No creguis no... que jo tampoc el volia aquest fill teu...

HOME Qualsevol ho diria perquè no el vas deixar sortir fins al cap de nou mesos...

DONA No era pas jo! Era ell que és ben bé com tu i li feia mandra sortir de la meva panxa.

HOME Doncs ja s'hi podria haver quedat allà dins.

DONA Li hauria anat molt millor: pobre, li va tocar el pitjor pare possible. Amb tots els pretendents que jo tenia...

HOME **[Continuant la frase]** ... amb tots els homes amb qui em vas fer el salt... i l'únic desgraciat que et va deixar embarassada vaig ser jo!

DONA Desgraciat tu i desgraciada jo! Tot hauria anat millor sense aquest nano.

HOME Hauríem estat més feliços...

DONA No hauríem malgastat la vida l'un al costat de l'altre...

HOME Hauríem estat mooolt feliços!

[Silenci. Llarg. Lentament, els dos es miren directament per primera vegada. Ell aixeca el cap de la llibreta i fita al sofà. Ella gira el cap vers la taula i l'observa]

DONA Quina mala sort! HOME Quina mala sort!

Cortina.